

Zpět na eseje

Zrcadla

Často se mi opakuje sen o velikém skladišti plném zrcadel, ve kterém, což vím jistě, bydlím. Zrcadla jsou na stropě, na podlaze i na stěnách, jiná jsou kose opřená o zeď, jako bývají nedodělaná plátna v malířských ateliérech, a jedno je dekorace na dveřích. Kromě nich je ve skladišti nafukovací matrace, na které zřejmě spávám, když nesním. Dost často jsem se o tom snu napřemýšlel, a protože už jsem takový, jaký jsem, snažím se najít logiku věci. Zkušenost mě naučila, že vysmívat se něčemu, co se vymyká běžným zvyklostem a čemu na první pohled nerozumím, není dobré a moudré a že každý zdánlivý chaos má svou zákonitost, která se v pravý čas objeví, když o to opravdu stojíme. Nedávno, když jsem zase uléhal na nafukovací matraci, objevil jsem pod hlavou malé kulaté zrcátko, koupené kdysi v dětství na pouti. Nezakřičel jsem „Heuréka!“ jako kdysi Archimédes ve vaně, když objevil svůj slavný zákon, ale bylo mi jasné, že jsem našel klíč ke svému pitoresknímu skladišti. (Pojmenoval jsem si ho pro sebe Zrcadliště.)

Vzpomněl jsem si, že tímto malým, laciným a otrískaným zrcátkem jsem kdysi z úkrytu oslňoval kolemjdoucí a tehdy jsem měl pocit Pána Slunce. Toto zdánlivě bezcenné zrcátko dětství mi umožnilo pochopit zákonitost různorodých zrcátek a zrcadel v sobě. Tehdy jsem uslyšel i hudbu mísící se tikotem hodin, náležející ke každému z nich. V tom s dřevěnou rukojetí jsem uviděl dětskou tvář s kohoutem, který mi s láskou načesávala maminka, v jiném zas partu kluků, kterým jsem velel ve velkých bitvách mezi ulicemi. Spousta zrcadel (řekl bych většina) byla matová a všední, jako bývá nakonec i většina dnů života. V mnoha jiných, různě tvarovaných, se mi zjevovaly dávno zasuté tváře dívek a žen. Jedno z nich však bylo ve vzácném, zlaceném rámu, netčené časem. Zrcadlo první Lásky.

Bral jsem do ruky zrcadla vypuklá z událostí, kdy jsem se cítil největší, i vydutá, která mě ukazovala nejmenšího na celém světě. V pokroucených zrcadlech sebraných někde v bludišti, původně určených pro zasmání, jsem se s odstupem času viděl skutečnější, než by mě tehdy napadlo. Ve skladišti jsem našel i autozrcátka, suvenýry, které mi zbyly po havarovaných autech mých divokých jízd. A co ta zrcadla kose opřená o zeď? Ta zatím čekají, aby po čase ukázala to, co se teprve stane. Je to tajemství budoucího, bez kterého by člověk ztratil vůni a chuť. A tak nějak vznikla tato deska.

Pavel Vrba: Slevnote k původnímu vydání LP desky Zrcadla v roce 1985 (všechny texty Pavel Vrba, hudba Oldřich Veselý, Vilém Majtner, Miloš Mákovský). Podruhé vyšla Zrcadla na CD 1 v roce 2000 spolu se CD 2 Dlouhá noc (autorská deska Oldřicha Veselého a Pavla Vrby) ve vydavatelství Sony Music/Bonton.

[Zpět na začátek eseje](#)